

[Udenrigsministeren]

den for Parlamentet var ønsket om øget beføjelse på bekostning af Ministerrådet, og spurgte mig direkte, hvad jeg mener om forslaget fra Europa-Parlamentet om en forhøjelse af momsprocenten fra 1 til 1,5.

Jeg har forsøgt at finde ud af, hvad hr. Ib Christensen egentlig mener med sit dagsordensforslag, når han i de sidste ord siger, at man skal tage afstand fra Europa-Parlamentets forslag om at hæve EF-momsen fra 1 pct. til 1,5 pct. Det er sjældent, at man som minister over for et medlem af folketinget i en sag, der har med ens område at gøre, må sige, som jeg må, at jeg sad med en følelse af, at jeg ikke havde fulgt tilstrækkeligt med i, hvad der var foregået på dele af dette område.

Jeg er bekendt med, at Spinelli på den kommunistiske gruppes vegne i budgetkomiteen har stillet forslag om disse 1,5 pct., men dette forslag blev afvist. Jeg er bekendt med, at der i beslutningen vedtaget den 7. november 1979, altså hele budgettet, bl. a. står om Europa-Parlamentet som punkt 8 og 9:

»Man er af den opfattelse, at det skulle være muligt i løbet af regnskabsåret 1980 at træffe en foreløbig afgørelse om at hæve momsloftet med et mindre beløb, dersom det ikke på lang sigt medfører nogen direkte ekstra finansielle byrder for Fællesskabets skatteydere ved, at visse af de politiske opgaver overføres til Fællesskabet, hvor dette er hensigtsmæssigt.«

Der står i det efterfølgende punkt følgende:

»... erkender imidlertid, at en sådan forhøjelse kun vil være politisk berettiget i forbindelse med en begrænsning af landbrugsudgifterne, idet man ellers kunne risikere, at de opbruger enhver stigning i Fællesskabets egne indtægter og således forværrer uligevægten i budgettet. Mener endvidere, at effektiviteten i forbindelse med andre af Fællesskabets finansielle instrumenter bør undersøges med henblik på at undgå overlappninger og spild.«

Det, som for mig er spørgsmålet, er: hvad er det for et forslag fra Parlamentet som sådant? Skal det være et forslag fra Parlamentet, må der stå et flertal af Parlamentet bag forslaget. Det ved jeg altså ikke noget om, og jeg er derfor meget nysgerrig efter at høre, hvad hr. Ib Christensen egentlig mener med

de bemærkninger, der står i hans forslag til motiveret dagsorden.

Så vil jeg gøre en mere principiel betragtning om dette dagsordensforslag. Jeg skal ikke skjule, at jeg egentlig var noget overrasket over, at hr. Ib Christensen og de partier, der altså står bag dagsordensforslaget, vælger en formulering som den, vi her ser. For hvad indebærer det, når man tager det mere principielt? Det indebærer i virkeligheden, at hr. Ib Christensen og de andre accepterer Europa-Parlamentets ret til at stille forslag, som andre skal tage stilling til, eller sagt på en anden måde: ved at man skal sige nej til et forslag fra Europa-Parlamentet, formaliserer man i dette tilfælde forholdet imellem det danske folketing og Europa-Parlamentet, og dermed giver man i virkeligheden Europa-Parlamentet en øget indflydelse i forhold til den praksis, der gælder i dag.

For når man endelig skal tale principielt, kan man jo sige, at der her er tale om, at man skal tage afstand fra et forslag fra Europa-Parlamentet, men det kunne da godt forekomme på et eller andet tidspunkt senere hen, at der kommer et dagsordensforslag, der opfordrer til, at man skal være positiv over for et forslag fra Europa-Parlamentet.

Begge dele finder regeringen er principielt forkert; det må være således, at man holder fast ved de regler, der er lagt ned i Romtraktaten, og det vil sige, at forslag, som man skal tage stilling til, skal være forslag, der kommer fra Kommissionen til Ministerrådet, og det skal være folketinget gennem dets markedsudvalg, der skal give den danske regering mandatet til at udtrykke sin holdning til forslaget.

Når det drejer sig om budgettet som sådant, vil jeg i øvrigt sige – og det skal også være et svar til adskillige andre – at der som bekendt arbejdes med forslag i Kommissionen med hensyn til indtægtssiden, og man regner med, at et oplæg vil være færdigt engang i første halvår af 1980.

Fru Hanne Engberg havde en kritik af forløbet, og det drejer sig om den danske rolle under budgetbehandlingen i Europa-Parlamentet. EFs budget blev forelagt på et møde i folketingets markedsudvalg den 16. november 1979. Jeg var ude at rejse, det var landbrugsministeren, der var til stede på mine vegne, og landbrugsministeren gjorde det for markedsudvalget klart, hvad der stod for,